

Svajonų
ROMANAI

Joss Wood

*Nustaka,
verta milijonai*

Knygute.lt

Joss Wood

**NUOTAKA,
VERTA MILIJONŲ**

Dviejų knygų serija
"Tik niekam nesakyk"
Pirma knyga

Versta iš Joss Wood,
Convenient Cinderella Bride, 2017
© Joss Wood, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0723-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Dar vienas mēnuo, dar vieni pusryčiai. Kiek buvo tokių verslo pusryčių? Džonas Halstedas dirbo bendrovės „Halstedas ir sūnūs“ generaliniu direktoriumi penkerius metus... Jis suskaičiavo. Šešiasdešimt pusryčių trečiadieniais.

Šešiasdešimt tris valandas trunkančių susitikimų su žmogumi, vadinamu baltuoju vakarinės pakrantės rykliu. Džekas garsėjo kaip kartais nepaisantis moralės normų, kaip nuožmiausias verslininkas šioje šalies pusėje. Nors jis buvo Džono senelis, Džonas mieliau rinktųsi kankinimą vandeniui nei dalyvauti šitame kasmėnesiniame susitikime.

Vos pradėjęs eiti generalinio direktoriaus pareigas Džonas uždraudė personalui tiesiogiai bendrauti su valdybos pirmininku, nes nedaugelis galėjo pakęsti šiurkščias Džeko manieras, kvotimą ir bambėjimą apie visas įmanomas nesėkmes. Tik keli patyrę vilkai gebėjo atlaikyti Džeko agresiją ir tobulumo siekį. Džonas seniai suprato, kad, norėdamas išlaikyti svarbiausius komandos narius, turėjo juos apsaugoti nuo senelio.

Tai reiškė, kad ant karštos kėdės spirgėjo jo sėdynė.

Džonas didelis berniukas, uždirbantis krūvas pinigų. Jis galėjo atlaikyti Džeką. Tik, po galais, negalėjo sulaukti, kol vieną dieną vadovaus „Halstedui ir sūnums“ seneliui nesikišant ir nekritikuojant. Halstedų vardas nekėlė didelio pasitikėjimo dėl Džeko nuožmumo ir Džono tėvo reputacijos rinktis trumpiausia, nebūtinai etišką, kelią, kad pasiektų tikslą. Džekui į tai nuspjauti: *Tegu šunsnukiai bijo mūsų, tai gerai verslui!*, tačiau Džonas nepakentė, kad jo žodžiu abejojama, jo sąžiningumu netikima. Jis buvo atkaklus, patyręs verslininkas. Įnirtingai siekė tikslo. Duoto žodžio laikėsi. Visada.

Jo šeima buvo garsi teisėtais, bet neetiškais sandoriais, taip pat tuo, kad aukoja principus dėl pinigų. Netesėti pažadai, suregzti melai. Instinktyvus nepasitikėjimas investuotojų, tiekėjų, varžovų veiduose degindavo Džonui skylę skrandyje ir jis vis dar jausdavosi velniškai nejaukiai. Jis buvo pasiryžęs sugrąžinti gerą bendrovės vardą ir troško įgyti patikimo žmogaus reputaciją.

Džonas tikėjosi, kad jau artėja prie šito tikslo, deja, velniškai lėtai.

Tai, kad Džekas vadovavo valdybai, nė kiek

nepadėjo. Tačiau, po galais, bendrovė priklausė Džekui, ir kol šis nuspręs paleisti vadžias iš rankų, Džonui teliko jį prižiūrėti. Ir saugoti nuo jo savo branginamą personalą.

Džonas užlipo laiptais į didingą senelio namą pajūryje, prestižinėje Paliseid Bičo gatvėje Santa Monikoje. Namas priklausė Halstedų šeimai daugybę metų, jis buvo perduodamas iš kartos į kartą dar prieš Holivudo elitui atrandant šitą teritoriją. Džonas čia užaugo. Na, šiame ir kaimyniniame, tėvui priklausančiame, name – juose berniukas, augęs be motinos, siekė dėmesio iš abejingo tėvo ir reiklaus senelio.

Džonas įžengė į erdvų prieškambarį ir pasisveikino su Henriu, senelio namų ekonomu. Trokšdamas kuo greičiau baigti susitikimą, Džonas nužingsniavo per ispanų neokolonijinės architektūros stiliaus namą į priėmimų zoną lauke su vaizdu į paplūdimį ir vandenyną. Buvo vėjuota, bangos didelės – puikios sąlygos plaukioti banglente arba išbandyti jėgos aitvarą. Džonas nuskubėjo laiptais žemyn į plytelėmis išklotą aikštelę sklypo pakraštyje, ten stovėjo patogūs krėslai ir prabangūs lauko baldai. Nors ir toli nuo virtuvės, ši priebėga medžių šešėlyje buvo mėgstamiausia Džono

pietų vieta.

Senelis sėdėjo stalo gale, rankose laikė kavos puodelį, akiniai buvo nuslydę ant nosies galo, skaitė verslo skiltį laikraštyje – tai buvo jo kasdienis įprotis. Džekas laikėsi savo principų ir versle, ir asmeniniame gyvenime. Jis nemėgo žmonių – sūnų, vaikaičių, bendradarbių ir patarnaujančių darbuotojų, – nepaisančių taisyklių. Lankstumas kliaunantis instinktais, tai, kaip Džonas vadovavo „Halstedo ir sūnų“ bendrovei, erzino Džeką. Vis dėlto jis galėjo nepritari ti kiek tik nori, bet negalėjo ginčytis su skaičiais: nuo tada, kai prieš penkerius metus Džonas perėmė vadovavimą bendrovei, pajamos ir pelnas augo.

Prestonas Makintairas irgi buvo čia. Kodėl Džeko teisininkas pusryčiauja drauge? Džonas paspaudė Prestonui ranką ir žvilgtelėjo į Džeko pusę. Senelio veide iškart atpažino išraišką „pasakysiu, kai ateis laikas“. Nebuvo prasmės reikalauti paaiškinimo – seniokas užsispyręs kaip asilas. O tai erzino, nes Džonas ne iš tų, kurie mėgsta laukti.

Džonas atsitraukė kėdę nuo stalo.

– Labas rytas, Džekai.

Jis buvo senelis Džekas, kai Džonas buvo

jaunesnis, bet jau daug vandens nutekėjo nuo tada, kai anūkas vadino senelį kitaip nei vardu. Džekas nesentimentalus.

- Džonai. Sėskis prie stalo, vaišinkis.

Džonas įsidėjo vaisių salotų.

- Kaip einasi su viešbučiu „Cliff House“? - paklausė Džekas, jo akys blykstelėjo.

Tai jų naujausias projektas - didelis, apleistas pastatas, kitados ištaigingiausias viešbutis Santa Barbaroje. Jis klestėjo praėjusio amžiaus trečiame dešimtmetyje, o dabar pastatas tebuvo skylė, ryjanti pinigus. Tačiau apylinkių vaizdai nuostabūs ir verti dėmesio, o visų geriausia, kad Džonas nusipirko viešbutį tiesiai Harisonui Maršalui iš panosės. Harisonas buvo pasaulyje pripažintas virtuvės šefas, restoranų įkūrėjas ir šeimos draugas, bet įsiveržti į svetimą teritoriją ir nučiuoti jo nusižiūrėtą nuosavybę buvo smagu. Tai sąžiningas sandoris: Džonas paprasčiausiai pasiūlė daugiau pinigų, o savininkas juos mielai paėmė.

- Pagal grafiką ir neviršijant biudžeto, - atsakė Džonas, žinodamas, kad tai viskas, ką Džekas nori išgirsti. Ir tai tiesa. Džonas vadovavo verslui planingai ir efektyviai.

- Tai mažiausia, ko tikiuosi, - atšovė Džekas.

- Detalizuok.

Džonas pateikė žodinę ataskaitą, vis nužvelgdamas mažesni, bet įspūdingą namą kaimynystėje. Langai uždaryti, užuolaidos nuleistos. Tai reiškė, kad jo tėvas Europoje, ieško meno kūrinių savo ir taip didelei kolekcijai papildyti.

Toks turtas, pamanė Džonas, siejamas su jo pavarde. Namai, automobiliai... Galimybė nedirbti nė dienos visą gyvenimą – tokį sprendimą priėmė tėvas.

Džoną nupurtė. Darbas jo gyvenimui teikė prasmę, jis buvo užsiėmęs nuo ryto iki vakaro. Tai buvo Džono gyvenimo pagrindas, struktūra, padėjusi išlaikyti blaivų protą. Neturėti ko veikti jam būtų košmaras.

Džonas pernelyg užsidegęs, energingas, ambicingas. Tuo panašus į senelį. Atsidavęs darboholikas, pasiryžęs užauginti šeimos verslą savo jėgomis. Be to, ką dar veikti per dienas? Džonas neturėjo – nenorėjo – žmonos ir vaikų, nežaidė golfo.

Džonas svarstė, dažnai tai darydavo, ar būtų toks užsidegęs, jei būtų augintas kitaip, jei neturėtų tėvo ir senelio, jį vis skatinusių daryti daugiau, būti geresniam. Jie abu manė, kad

Džonas bus bendrovės ateitis, penktasis Halstedas, kuris valdys jų imperiją, perduodama iš kartos į kartą. Džono veiklai buvo skiriama daug dėmesio: už sėkmę giriama, už nesėkmes peikiama, o dėl pastebėtos pastangų stokos kildavo pyktis. Džekas skatino mąstyti ir dirbti savarankiškai, siekti pergalės bet kokia kaina. Leinas, Džono tėvas, vengė rodyti emocijas. Nuo vaikystės Džonas išmoko slopinti jausmus. Jais tėvas pasinaudodavo kaip priemone pasišaipyti ar pažeminti sūnų. Džonas suprato, kad paprasčiau vengti šiltų jausmų: ir pačiam jų nesiekti, ir kitiems nerodyti.

Džekas uždavė jam dar daugybę klausimų ir Džonas sutelkė dėmesį į dabartį. Kokia prasmė žvalgytis atgal, nieko tuo nepasieksi. Be to, Džekas iš tikrųjų Džono viršininkas, tad reikėjo susikaupti. Džono pozicija gana saugi. Jis ištempė bendrovę į dvidešimt pirmą amžių, dabar jos akcijos pakilusios, pelnas išaugęs. Ir nors jo pavardė buvo Halstedas, bendrovė jam dar nepriklausė. Kol kas.

Džekas atsilošė kėdėje, paprašė Džono įpilti kavos ir šis pakluso. Per pastarąjį pusvalandį Prestonas neištarė nė žodžio, ir Džonas vėl ėmė spėlioti, ką jis čia veikia. Prestonas neramiai žvilgtelėjo į jį, Džonas suprato, kad tuoj

viską sužinos. Ir jam tai nepatiks.

Ką rezgė suktasis senelis?

Džonas nenuleido akių nuo Džeko, šis dabar žvelgė į paplūdimį.

Galiausiai jo tamsiai žalios akys, tokios pačios spalvos kaip Džono, nukrypo į vaikaičio veidą.

- Perrašau testamentą.

Džonas pajuto sunkumą pilve. Po galais, vėl? Tai kartojosi kas penkerius metus ar panašiai. Kiek žinojo, Džonas paveldės Džeko bendrovės akcijų dalį, o tėvui liks milžiniškas gyvybės draudimo polisas ir diduma asmeninio Džeko turto, taip pat ir šitas namas.

- Šis namas ir mano bendrovės akcijų dalis bus tavo.

Gerai. Jis įsiustų, jei daugiau nei dešimt metų būtų dirbęs kasdien po šešiolika valandų dėl nieko.

- Ačiū, - burbtelėjo žinodamas, kad tai vienintelis atsakymas, kurio Džekas tikisi ar nori.

- Bet...

O, mėšlas.

- ... tik jei susituoksi per devyniasdešimt dienų.

Kas per velniava?

Džonui prireikė visų pastangų susitvarkyti, kad nesprogtų. Jam norėjosi pašokti nuo kėdės, trenkti kumščiu per stalą ir liepti Džekui paaiškinti šį beprotišką reikalavimą. Norėjosi paklausti senelio, ar jam nepasimaišė galvoje. Tačiau vienintelis susierzinimo ženklas, kurį sau leido, buvo stipriai rankoje sugniaužtas kavos puodelis.

- Tai bent reikalavimas, Džekai, - iškošė Džonas grėsmingu balsu. - Gal paaiškintum?

- Tu įsiutęs, - konstatavo Džekas, ir Džonas išgirdo pasitenkinimo gaidelę senelio balse.

- O tu nebūtum? - atšovė Džonas, stengdamasis išlaikyti ramų balsą.

- Žinoma, - sutiko Džekas. - Gali siusti kiek nori, nuomonės nepakeisiu. Vesi, arba viską prarasi.

Džonas patrynė kaktą, negalėdamas patikėti, kad Džekas apvertė jo gyvenimą aukštyr kojomis vos per penkias minutes. Jis pasisuko į Prestoną.

- Ar tai teisėta?

Prestonas metė į jį užjaučiamą žvilgsnį.

- Tai Džeko turtas ir jis turi teisę paskirstyti jį, kaip nori. Tai šantažas, bet teisėtas.

Prestonas rūškanai pažvelgė į savo klientą, ir

Džono pagarba teisininkui išaugo.

- Aš apsisprendžiau, - pareiškė Džekas, nekreipdamas dėmesio į teisininko žodžius. - Vesk per devyniasdešimt dienų ir užrašysiu viską tau, suteiksiu visišką bendrovės kontrolę ir tavo nuosavybėn perduosiu namą. Taip išvengsime absurdiškų turto mokesčių. Tau ter-eikia vesti.

- O jei nesutiksiu?

- Akcijas paveldės tavo tėvas. Jis nori jų ir mano, kad turi teisę į jas kaip paveldėtojas, - kalbėjo Džekas šaltu balsu. - Leinas pareiškė norintis grįžti į bendrovę.

Džonas kaip įmanydamas stengėsi išsklaidyti raudoną miglą sau prieš akis. Šiaip taip nurijo žodžius „tik per mano lavoną“.

- Džonai, jis Halstedas. Jis sako, kad jam nuobodu, kad laikas grįžti ir įsilieti į bendrovės valdymą.

Leinas vogė iš bendrovės, kad apmokėtų lošimo skolas! Žodžiai sukosi Džonui ant liežuvio galo, bet jis negalėjo jų išstarti. Ką jis saugojo, išlaikydamas Leino paslaptį? Džeką? Tėvą? Save?

- Džekai, jis pasitraukė. - Tik tiek galėjo pasakyti.

- Jis vis dar talentingas verslininkas. Ir mano sūnus.

- O visas mano darbas per tuos metus, kai tėvas pasitraukė, nieko nereiškia? Padarytum tai be mano sutikimo? - Matydamas atsakymą Džeko veide Džonas papurtė galvą. - Na, tu ir suskis.

Džekas tik trūktelėjo pečiais.

- Man visada bus svarbiausia tai, kas, mano nuomone, geriausia Halstedų bendrovei.

Žinoma, kaip kitaip, saugok Dieve, kad vaikaitio norai taptų svarbesni už bendrovę.

- Gana daug nuveikei bendrovėje, - tęsė Džekas, - tačiau kas bus po tavęs? Dvidešimties turėjai merginų ir man nebuvo ko rūpintis. Tikėjau, kad tau reikia laiko išsilakstyti. Bet tau jau trisdešimt penkeri, o nė karto neatsivedei merginos supažindinti su manimi, neramu, kad niekada nevesi ir nesurimtėsi.

- Tu vienišas jau daugiau nei penkiasdešimt metų, tad veidmainiška kritikuoti mano gyvenimo būdą, - atšovė Džonas.

- Aš buvau vedęs. Susilaukiau Halstedų įpėdinio, Leinas taip pat. O tu ne. Turėtum būti vedęs. Jau turėtum būti susilaukęs vaiko ar dviejų....